

LBRIS

We know
books

Marius Ghidel

**EXPERIENȚE ȘI AMINTIRI DIN LUMEA
DE DINCOLO**

CUM OBȚINEM PUTERI EXTRASENZORIALE

- CU EXERCITII

Editura Dharana
București
2026

CĂLĂTORIA INVERSĂ	5
MESAGER DIN INFINIT	22
NATURA ILUZORIE A REALITĂȚII ȘI DUALITATEA EULUI	37
ÎNTÂLNIREA CU SOARELE IUBIRII ȘI TAINILE LUMII SENSIBILE.....	42
ARTA DE A FI ROB	50
GOL DE SINE ÎNSUȚI EȘTI CEL MAI TARE!	56
DISTRUGEREA CAMEREI ȘI ANULAREA MATERIEI	58
LEGILE NEUTRALITĂȚII ȘI SCHIMBAREA EULUI - O ȘCOALĂ A IUBIRII ȘI A ADEVĂRULUI...	115
SMERENIA CA PUTERE ȘI ÎNCHEIEREA CERCULUI	118
DESCHIDEREA PORȚILOR PERCEPȚIEI - MĂRTURIA VIE A MEMORIEI SUFLETULUI	120
LUMEA SENSIBILĂ ȘI FUNCȚIONAREA DINCOLO DE PROIECȚIE	126
FLUVIUL DE GÂNDURI ȘI SCARA ASCENSIONALĂ	130
APOCALIPSA EGOTICĂ - SFÂRȘITUL FRICII.....	133
CĂLĂTORIA INVERSĂ ȘI ARTA DE A FI ROB	137
PARADOXUL GREUTĂȚILOR - ENERGIA ASCENSIONALĂ	140
ROBUL TUTUROR: PUTEREA LIPSITĂ DE APĂRARE.....	145
LEGILE NEUTRALITĂȚII ȘI SCHIMBAREA EULUI - O ȘCOALĂ A IUBIRII ȘI ADEVĂRULUI	168
DINCOLO DE PRAGUL VIZIBILULUI	184
PARADOXUL DIVIN	214
SECRETUL LUMINII	228
DESPRINDEREA DE MATERIE - NU ACUMULA, E PERICOL	242
RETRAGEREA ÎN FUNDAL - SOLUȚIA LA CONFLICT	246
RETRAGEREA ÎN FUNDAL: MATURIZAREA PRACTICII	249
MIȘCAREA LENTĂ CA POARTĂ.....	250
MIȘCAREA LENTĂ CA PORTAL	251
CONȘTIENTIZAREA CĂ ABSOLUTUL ESTE ÎN TOATE.....	258
SUFLETUL CA GENERATOR DE ENERGIE	307
CĂLĂTORIA INVOLUNTARĂ ȘI LEGEA RETRAGERII	347

CODUL DACILOR: ÎNJUMĂȚĂȚIREA	358
REPROGRAMAREA DIN BUCEGI ȘI DECONSTRUCȚIA MENTALĂ.....	362
DUMNEZEU ÎN TOT ȘI ÎN TOATE - LUMINA UNIVERSALĂ.....	389
VĂL ȘI LUMINĂ	403
CERTITUDINEA BLÂNDĂ.....	418
AMINTIRI DIN LUMEA DE DINCOLO - VENIREA ÎN VIAȚĂ.....	422
APLICAȚII PRACTICE CONCRETE	424
GLOBULEȚELE MULTICOLORE - RAIUL	425
APLICAȚII PRACTICE	428
CERCUL ÎNȚELEPȚILOR	429
CRIZELE MONDIALE CA OPORTUNITATE DE TREZIRE	431
NUMAI ROBII AJUNG ÎN RAI.....	432
PRACTICA ZILNICĂ A ACCEPTĂRII UMILINȚELOR	436
PRACTICA ROBIEI VOLUNTARE ÎN RELAȚIA DE IUBIRE.....	437
IADUL II.....	438
CE FOLOS AVEM DIN ACEASTĂ ÎNȚELEGERE	439
PREOCUPAREA PENTRU BINELE PERSONAL ESTE IADUL.....	440
PRACTICA DĂRUIRII ZILNICE.....	442
TUNELUL SPRE VIAȚĂ.....	442
DOAR CEI DIN RAI CER GREUTĂȚI	445
NU ALEGEM FAMILIA ȘI VIAȚA.....	445
FORMAREA ORGANELOR - LUCRARE DIVINĂ	446
MĂȘTILE - DUMNEZEU ÎN TOATE	447
DISPARIȚIA CAMEREI - DESTRUCTURAREA REALITĂȚII	451
TERENUL VIEȚII - LEGEA IMPLACABILĂ A KARMEI	456
DUMNEZEU ÎN FAȚĂ - RESPIRAȚIA CONȘTIENTĂ.....	459
EXERCIȚIUL CU PUNCTUL DIN CENTRUL UNEI COLI DE HÂRTIE	470
O ZI DE TĂCERE	482
PICTURA PE BALCON - CĂDEREA MINȚII.....	488
FĂRĂ MINTE AI ACCES LA LUMEA DE DINCOLO.....	489

PRACTICA VEDERII LA DISTANȚĂ	491
PRACTICA PREGĂTIRII PENTRU TRAVERSARE	497
CORPUL ÎNGHEAȚĂ	498
PRACTICA EVITĂRII ACTIVE A TEHNICILOR DE IEȘIRE DIN CORP	532
MERSUL PE TĂBLIA PATULUI - OPRIREA GÂNDURILOR	533
GÂNDURILE VIN CA ALBINELE	535
DEZIDENTIFICAREA LA TABLĂ - EU SUNT TOTUL	538
CUM SĂ TE DEZIDENTIFICI ÎN SITUAȚII DIFICILE	541
CUTREMURUL '77 - TIMPUL DILATAT	542
„ȘI CE DACĂ?” - CHEIA MIRACULOASĂ	547
SATELE FERICITE - PARADISUL PE PĂMÂNT	551
MIȘCAREA LENTĂ - IEȘIREA DIN LUME	556
VOCEA LUI DUMNEZEU - REALITATEA SE ÎNCHINĂ	560
INTRAREA ÎN OGLINDĂ - SCHIMBUL DE LUMI	564
ZBORUL LA CAPUL BUNEI SPERANȚE - PĂMÂNTUL ESTE O FIINȚĂ	568
LEVITAȚIA LA ȘCOALĂ	572
LEVITAȚIA CU DIRECTORUL - AJUTOR INVIZIBIL	575
FUMUL INTELIGENT - DIAVOLUL LA TAVAN	578
SANDALELE ROMANE	582
PERSONALISMUL CU OBIECTELE - TOTUL ESTE VIU	585
NOUL TESTAMENT - SCRIS CU INTENȚIE	589
CEZARUL LA MASA SCRIERII - PUTEREA ÎN UMBRĂ	591
SHAKESPEARE - INSPIRAȚIA DIVINĂ	605
CIVILIZAȚIA CUCUTENI - PUTEREA SUFLETULUI COLECTIV	609
LA PEȘTERA DE LA BASARABI ȘI DACII - RELIGIA SUPERIOARĂ	612
OZN-UL LA SEVERIN - TUTORII PLANETARI	616
SINTEZA PRACTICILOR CHEIE	619
ESENȚA TUTUROR ÎNVĂȚĂTURILOR	625
BAIONETA ȘI ȘOC NERVOS - PUTEREA CALMULUI	631
TRAGERILE LA ARMATĂ - INCAPACITATEA DE A UCIDE	634

SCHIURILE ȘI COCINA DE PORCI - ABSURDUL SISTEMULUI	637
VALIZA CU CRANII - PASIUNEA AUTENTICĂ	640
BĂTAIA CU GREIERI - BUCURIA SIMPLĂ	642
PEDEAPSA CU CARCERA	644
VALERIU POPA - PRIMA CONFIRMARE EXTERNĂ	647
ZBORUL LA CAPUL BUNEI SPERANȚE.....	649
NU SPĂLATULUI LA ARMATĂ - BUTOIUL CU APĂ	652
HRANA LA ARMATĂ - ULTIMUL NU MĂNÂNCĂ.....	655
DIRECTORUL ȘI ENERGIILE NEGATIVE.....	657
POIANA DE BUJORI	660
VÂRTEJUL - FORȚA NATURII.....	662
BISERICA ARMENEASCĂ - PUNCT DE PLECARE	665
CONCEPTELE INVERSATE - IEȘIREA DIN MATRIX.....	667
EGOUL VS SUFLETUL - LOCUL CAUZEI.....	670
LANȚURILE LOGICE.....	673
CONUL TEMPORAL - CĂLĂTORII ÎN TIMP.....	675
FARAONUL ȘI PIRAMIDA.....	678
CEI 4 ÎNȚELEPȚI CARE SCRIAU BIBLIA	680
CALUL TROIAN ÎN CUVINTE	729
464 PĂCATE ȘI 464 VIRTUȚI - ÎMPĂRȚIREA OMULUI	731
FEMEIA ÎN CĂSĂTORIE - ABSOLUTIZAREA CREEAZĂ OPUSUL	786
PLUS ȘI MINUS - NEUTRALITATEA DIVINĂ.....	788
BIBLIA LUI CAROL I - MODIFICĂRILE SCRIPTURILOR	791
DUMNEZEU ÎN TOATE POZIȚIILE	793
CONCLUZII FINALE	796
LEVITAȚIA ȘI ÎNGERUL CU SANDALE ROMANE	799
OZN-UL DE LA MANGALIA.....	800
LUMINA DE PAȘTE ȘI COLOANA DE LUMINĂ.....	802
RINICHIUL PROIECTAT ÎN AER	804
PIRAMIDA DE CARTON ȘI VIZIUNEA OAMENILOR CONECTAȚI	806

SUFLETUL CARE SE PLIMBĂ NOAPTEA	808
ȘOPTITORII (ENTITĂȚILE CARE ANUNȚĂ MOARTEA).....	810
HOȚII ȘI STAFIA VINDECĂTOARE	812
CEI 30 DE CÂINI ȘI PUTEREA ABANDONULUI	815
OBSTACOLELE SIMBOLICE: MUNTELE, MAREA, DEȘERTUL.....	818
FORMAȚIA DE OZN-URI ȘI PORTALUL.....	820
RĂZBOIUL DIN VIITOR (BOSNIA).....	823
MĂNUNCHIUL DE RAZE DIN PIEPTUL OAMENILOR	826
PĂRINTELE GALERIU ȘI STELUȚELE.....	829
MAȘINA DE SCRIS ȘI MANIFESTAREA DORINȚELOR.....	831
SUFLETUL CA FUM GALBEN	834
IUBIREA CA O PICĂTURĂ ROZ.....	835
PIERDUT ÎN SHANGRI-LA (SPAȚIUL PARALEL)	837
CĂLUGĂRUL CU PUTERI EXTRASENZORIALE	839
“DOAR NU O SĂ TE ASCULT EU PE TINE” - POSEDAREA	841
DOMNUL SIMIONESCU - TELEFONUL DIN INFINIT	842
ZÂNA CARE DANSA ȘI SIMBOLURILE OAMENILOR.....	844
ELFUL ȘI LANȚUL CARE STRÂNGE.....	846
DUBLURA ETERICĂ	848
ACCIDENTUL DE MAȘINĂ ȘI FRAGMENTAREA REALITĂȚII	850
„DĂ-MI DOAMNE DIN IUBIREA INIMII TALE INIMII MELE”	851
DOAMNA DIRECTOARE ȘI PROPOLISUL	853
CARDUL DE SĂNĂTATE ȘI “ȘI CE DACĂ?”	855
METODA MERSULUI PE JOS PENTRU ENERGIE.....	857
BISERICA DE PE VÂRFUL MUNTELUI - PREVESTIREA MORȚII.....	859
ELECTRICIANUL DIN SPITAL ȘI OMUL CARE ARE BOGĂȚIE REALĂ	861
KONYA ȘI RUGĂCIUNEA CARE DISTRUGE IDOLI	862
PIERDUT ÎN SHANGRI-LA (CONTINUARE) - MEMORIA ÎN MOBILIER.	865
SUFLETUL ȘI FLACĂRA – „SUNT FLACĂRA CARE SE PRIVEȘTE”	866
CĂLĂTORIA LA CLUJ ȘI IEȘIREA ȘOPTITORULUI.....	868

HOȚII ȘI STAFIA - PUTERILE ASCUNSE ALE CORPULUI	870
FLUTURĂȘUL MOV DE PE PICIOR	872
CERCURILE ROȘII CU TRIUNGHI ÎNSCRIS	874
OMUL CU GLUGĂ (DIAVOLUL).....	876
BARIERA ȘI CAMIONUL - OCOLIREA CAPULUI.....	877
TRADUCĂTORUL DIN CAP ȘI LIMBA UNIVERSALĂ	879
PRIETENUL DIN LICEU APARE LA INTERSECȚIE.....	881
MICHAEL JACKSON ȘI PREVIZIUNILE	883
BĂTRÂNII DIN BUCEGI ȘI CARTEA DE LUMINĂ	885
STATUIA VENEȚIANĂ VIE	887
MEDICAMENTELE APĂRUTE DIN NIMIC	889
DUREREA DIN PIEPT ȘI OMUL ÎN NEGRU.....	891
LAPSUS-UL ȘI VEDEREA LA 360°	894
TORINO - ORAȘUL GOL FĂRĂ OAMENI.....	896
DISPARIȚIA GRUPULUI ÎN SFÂNTA SOFIA (ISTANBUL)	898
LIFTUL CARE COBOARĂ ÎN SUS.....	900
BAZARUL DIN ISTANBUL ȘI ORIENTAREA PERFECTĂ.....	902
ACCIDENTUL EVITAT ȘI MUNCITORUL CARE REVINE	904
„NU SUNTEM NOI, ESTE EL”	906
SINTEZA FINALĂ: 10 PRINCIPII PRACTICE ESENȚIALE.	909
DOCTOR ÎN METALURGIE - MODELUL OMULUI SMERIT	912
FEMEIA DE LA MAGAZIN - DIAVOLUL ÎN FORMĂ FRUMOASĂ	914
POLIȚISTUL ȘI MINGILE ROȘII - LĂCOMIA VIZIBILĂ	916
MANIPULAREA REALIȚĂȚII.....	917
PROPOLISUL ȘI DOAMNA CARE MERGE PE BIROURI	918
PIERDUT ÎN BUDAPESTA - METODA LINIȘTII PROFUNDE	920
METODA LINIȘTII PROFUNDE.....	921
ISTANBUL - DISPARIȚIA GRUPULUI ȘI OAMENII FANTOMĂ	922
ȚIPETE ȘI REVENIREA DIN TRECUT (POMPEI).....	923
MĂTUȘA CU OCHII CARE SE ÎNVÂRT ÎN SPIRALĂ	925

CĂLĂTORIA PRIN TRECUT - INTRI PE TOATĂ SUPRAFAȚA CORPULUI	927
SIMBOLUL CUIVA - CUM SĂ VEZI ESENȚA UNEI PERSOANE	928
PIATRA CRAIULUI - GLOBUL CENUȘIU ȘI ACTIVAREA PERCEPȚIEI.....	930
BĂȚĂILE ÎN PERETE ȘI UȘILE CARE SE DESCHID SINGURE	932
MEMORIA ÎNSCRISĂ ÎN MOBILIER - SCANDALUL ÎNREGISTRAT	934
ECRANUL ALB - PROIECȚIA ISTORIEI	935
URCAREA PE SCARA RAIULUI - BICICLISTUL ȘI FARUL	937
METODA ABANDONULUI ÎN 7 PAȘI	939
METODA „ȘI CE DACĂ?”	941
METODA ÎNCĂRCĂRII ENERGETICE PRE-ÎNTÂLNIRE	943
METODA COMUNICĂRII CU NATURA	946
METODA REVENIRII DIN STĂRI ALTERATE	949
AVERTISMENTE CRITICE	952
ESENȚA TUTUROR ÎNVĂȚĂMINTELOR	956
PRACTICA SUPREMĂ	958
REALIZAREA FINALĂ	958
CUVÂNT DE ÎNCHEIERE.....	965
ADENDUM: CE NU V-AM SPUS ÎNCĂ	965

Sunt un om obișnuit, sau cel puțin așa am fost, până când viața mi-a arătat că între obișnuit și extraordinar există doar un vâl subțire, care se poate ridica în orice clipă, pentru oricine. Nu sunt teolog, nu sunt preot, nu sunt guru și nu am urmat niciun curs ezoteric. Nu am diplome în misticism și nu aparțin niciunei organizații spirituale. Sunt un prost și un fraier. Numai fraierii ajung la pragul unde este tronul Tatălui ceresc.

De la o vârstă foarte fragedă, de la doi ani, ceva în viața mea a fost diferit. Am văzut lucruri pe care alții nu le vedeau, am trăit experiențe pe care nu le puteam explica și am călătorit în locuri care nu apar pe nicio hartă. Am întâlnit ființe fără trup de carne și oase, am ieșit din corpul meu fizic și m-am privit din afară, am văzut trecutul și viitorul, am auzit voci care nu aveau de unde să vină și am simțit prezențe pe care lumea le consideră imposibile. Îmi amintesc etapele venirii sufletului în viață și felul în care este organizată lumea de dincolo. Mult timp am păstrat tăcerea, de teamă să nu fiu considerat nebun, mincinos sau ridicol, într-o lume care crede doar ce poate vedea și atinge. A venit însă un moment în care tăcerea a devenit mai grea decât riscul de a vorbi. Am înțeles atunci că ceea ce am primit nu îmi aparține, că este un dar care trebuie transmis, iar această carte este mărturia acelei înțelegeri. În aceste pagini se află tot ce am trăit și am înțeles în călătoria mea prin dimensiunile vizibile și invizibile ale existenței. Povestesc primele mele ieșiri din corp din copilărie, când sufletul meu se ridica deasupra patului și îmi vedeam trupul mic întins, îl vedeam pe tatăl meu schimbându-mi hainele și auzeam vocile adulților ca printr-o cutie metalică. Am călătorit în planurile subtile ale existenței, în spații unde timpul curge diferit și legile cunoscute nu se aplică, fiind condus de o prezență luminoasă care m-a vegheat fără să îmi ceară nimic. Am avut o întâlnire directă cu Prezența Divină, unde tot ce credeam că sunt s-a dizolvat și a rămas doar iubirea. Am auzit vocea lui Dumnezeu pe pământ, ca vorbă, dar și ca o cunoaștere imprimată direct în ființa mea. Am trăit fenomene considerate imposibile: protecții inexplicabile în fața morții, timpul care s-a dilatat sau comprimat, limbi necunoscute devenite inteligibile, oameni apăruți din neant cu mesaje exacte. Am avut o viziune de 360 de grade în care am văzut aceeași lumină albă ieșind din toate lucrurile, fără excepție. Acea viziune mi-a arătat că *nu există nimic în afara lui Dumnezeu, că El se manifestă prin toate și în toate, că distincțiile pe care le facem între sfânt și profan, între curat și necurat, sunt iluzii ale minții care nu văd esența*. Ceea ce încerc să transmit prin această mărturie nu este senzaționalul experiențelor, ci sensul lor. Nu întâmplările în sine sunt esențiale, ci felul în care ele au schimbat definitiv modul în care văd eu viața, moartea, Divinul și omul. De aceea spun fără rușine că sunt un fraier. Nu pentru a șoca, ci pentru că numai atunci când omul renunță la masca importanței sale, la ideea că știe, că merită, că este special, se poate apropia de prag. Fraierul nu se apără, nu negociază, nu cere dovezi. Fraierul cade. Și tocmai în această cădere se rupe vâlul. Toate

experiențele mele, oricât de diferite ar părea, au avut un fir comun: dizolvarea ideii de separare. Ieșirile din corp mi-au arătat că nu sunt trupul, dar nici împotriva lui. Trupul este un instrument, nu o închisoare. Călătoriile în planurile subtile nu m-au făcut să disprețuiesc lumea aceasta, ci să o înțeleg ca parte a unei ordini mult mai vaste, în care nimic nu este pierdut și nimic nu este accidental. Îngerul care m-a însoțit nu a fost o figură de basm, ci o prezență a ordinii supreme, a liniștii și a însoțirii fără condiții. Nu m-a învățat nimic prin cuvinte, ci prin faptul că era acolo. Asta este poate una dintre cele mai importante lecții: adevărul nu se predă, se transmite prin prezență vie. Întâlnirea cu Absolutul nu a fost o întâlnire între două entități, ci o topire. Nu am primit instrucțiuni, nu mi s-au dat reguli, nu mi s-a cerut să fiu altceva decât ceea ce eram deja, minus minciuna despre mine. Zâmbetul acela al Tatălui ceresc, care s-a transformat în Soarele de Iubire, mi-a arătat că Divinul nu judecă, nu contabilizează, nu separă. Judecata apare doar în mintea omului, acolo unde Egoul, diavolul, Separatorul, vrea să păstreze controlul prin frică și vinovăție. Fenomene considerate miraculoase nu sunt scopul, ci efectul secundar al unei realități trăite fără opoziție. Când nu te mai agăți de o imagine sfântă despre cum ar trebui să fie viața, când nu mai lupti să fii salvat, protejat sau ales, atunci viața însăși se mișcă altfel. Protecțiile apar nu pentru că cineva intervine din afară, ci *pentru că nu mai există conflict interior*. Timpul se dilată sau se comprimă pentru că mintea nu îl mai măsoară cu frica pierderii. Limbile necunoscute devin inteligibile pentru că sensul precede forma. Viziunea în care aceeași lumină ieșea din toate lucrurile a fost, pentru mine, cheia. Acolo s-a prăbușit definitiv ideea de bine și rău ca opoziții absolute. Nu mai era nevoie să apăr nimic și să condamn nimic. Sfântul și păcătosul, floarea și gunoiul, toate erau expresii ale aceleiași Vieți. Nu la același nivel de conștiință, dar din aceeași Sursă. Asta schimbă radical felul în care trăiești. Nu mai lupti să devii pur, ci *încetezi să mai respingi ceea ce vine de la Domnul Dumnezeu lumilor*. Nu mai cauți să urci, ci încetezi să te mai separi. Această carte nu este despre experiențele mele, ci despre ceea ce devine posibil când omul încetează să se creadă cineva. Când renunță la imaginea ideală despre sine, despre Dumnezeu și despre mântuire. Când acceptă că viața nu trebuie corectată, *ci doar recunoscută ca fiind sfântă așa cum este cu bine și cu rău - aceasta este sfințenia*. Dacă există un mesaj central, acesta este: *nu există nimic de atins, nimic de demonstrat și nimic de apărut*. Există doar adevărul viu al momentului acesta, în care Absolutul se lasă cunoscut nu prin putere, ci prin simplitate, modestie și smerenie. Iar această simplitate este accesibilă oricui, oricând, fără condiții, fără diplome și fără merite. Acea viziune mi-a arătat că nu există nimic în afara Atotputernicului, că El se manifestă prin toate și în toate, iar distincțiile dintre sfânt și profan, dintre curat și necurat, sunt iluzii ale minții care nu vede esența. Am avut întâlniri cu forțe întunecate, cu entități pe care le numesc demonice, care au încercat să mă sperie, să mă controleze și să mă îndepărteze de drumul meu. Din aceste întâlniri am învățat că întunericul nu are putere proprie, că se hrănește cu frică și că, în clipa în care frica

dispare, se dizolvă ca ceapa în fața soarelui. Am trăit experiențe de previziune, momente în care am văzut evenimente înainte de a se întâmpla, de la lucruri mărunte până la tragedii care au zguduit lumea, iar acestea m-au învățat că timpul nu este ceea ce credem și că realitatea este mult mai fluidă decât pare. În această carte se află în jur de 80 de astfel de experiențe. Am trăit reprogramarea mea în Munții Bucegi, în Peștera Călugărului, unde am întâlnit prezențe pe care le-am numit Bătrânii, iar conștiința mea a fost rescrisă și trezită la un mod complet diferit de a vedea. O experiență asemănătoare am trăit și pe planeta extraterestrilor, care eu cred că este Luna, unde nu mi-a fost atins corpul, ci s-a lucrat direct asupra câmpurilor mele. Au existat multe alte întâmplări, momente de grație și momente de teroare, toate țesute în tapiseria acestei vieți. Nu cer nimănui să mă creadă. Știu cât de incredibile pot părea aceste relatări și nu încerc să conving pe nimeni. Invit doar la deschidere, la citire fără verdict dinainte, la ascultare nu doar cu mintea, ci și cu inima. Nu am dovezi materiale, nu am fotografii sau înregistrări, ci doar mărturia mea și uneori martori. Nu caut faimă, bani sau adepți, ci doar să transmit ceea ce am primit. Nu sunt singurul care a trăit astfel de experiențe; în toate culturile și în toate timpurile au existat oameni care au vorbit despre aceleași realități, folosind limbaje diferite. Nu sunt diferit de alții, doar am ales să vorbesc. Esența acestor experiențe nu este confruntarea cu extraordinarul, ci dizolvarea granițelor pe care mintea le ridică între Dumnezeu și lume. Viziunea în care am înțeles că nu există nimic în afara Absolutului a fost punctul în care toate separările au început să cadă. Nu mai era nevoie să clasific realitatea în pur și impur, sacru și profan, acceptabil și respins. Toate aceste categorii sunt construcții ale gândirii fragmentare, ale egoului, ale diavolului interior care trăiește din împărțire. Când această împărțire cade, viața nu devine haotică, ci limpede. Totul capătă sens fără a mai avea nevoie de o justificare. Întâlnirile cu întunericul au fost, paradoxal pentru mine, printre cele mai eliberatoare. Nu pentru că ar fi fost plăcute, ci pentru că au scos la iveală mecanismul fricii. Am văzut direct că forțele întunecate nu creează nimic, nu au viață proprie, nu pot exista fără participarea mea. *Ele sunt ecoul fricii, al separării și al neîncrederii în Divin.* Când încetezi să lupți, când nu mai opui rezistență, când nu mai vrei să fii protejat sau altfel decât ești, întunericul nu mai are ce consuma. Nu este alungat, ci se stinge singur, de la sine. Aceasta este una dintre cele mai importante revelații: *răul nu se învinge prin luptă, ci prin lipsa împotrivirii.* Experiențele de previziune nu m-au făcut să cred că viitorul este fix sau inevitabil, ci că timpul este o țesătură mult mai complexă decât percepem. Viitorul există ca potențial, nu ca o sentință. Când conștiința se lărgeste, ea poate atinge aceste potențiale fără a le fixa. De aceea, a vedea nu înseamnă a controla. A ști nu înseamnă a interveni. Acest lucru m-a învățat smerenia: faptul că accesul la astfel de informații nu îți dă putere asupra vieții, ci responsabilitatea de a nu te substitui ei. Reprogramările trăite, fie în munți, fie în alte spații ale existenței, nu au fost intervenții tehnologice, ci *proces de dezvățare*. Nu am primit cunoștințe noi, ci mi-au fost îndepărtate filtrele. Conști-

înța nu a fost încărcată, ci golită. Ceea ce numesc Bătrâni nu sunt autorități, ci martori ai unei ordini care nu se impune. Ei nu cer, nu explică, nu corectează. Doar sunt. Iar această simplă prezență rescrie tot ce știai despre tine. Faptul că nu cer nimănui să mă creadă este esențial. Credința impusă este o altă formă de violență subtilă. Nu vreau să creez o nouă imagine sfântă, un nou model absolut, o nouă autoritate. Tot ce pot oferi este mărturia mea, spusă dintr-un loc de simplitate. Adevărul nu are nevoie de adepți. El se recunoaște singur, în cei care sunt pregătiți să asculte fără să se apere. Nu sunt unic și nu sunt special. Experiențele mele nu mă ridică deasupra nimănui. Ele doar arată ce este posibil când omul încetează să se mai apere de viață. Singura diferență este că am ales să vorbesc, nu pentru a demonstra ceva, ci pentru a lăsa o urmă. Poate pentru cineva care, ajuns la propriul prag, are nevoie doar de un semn că nu este nebun, că nu este singur și că dincolo de frică nu este golul, ci o lumină care le cuprinde pe toate. Mărturisirea unui om prost, un nimeni. Sunt un prost și un fraier. Încep așa pentru că vreau să știți de la bun început cu cine aveți de-a face. Nu sunt un înțelept ajuns la iluminare prin studiu și practică, nu sunt guru, nu sunt un om ales pentru merite deosebite. Sunt un prost și un fraier, un om simplu, poate mai simplu decât majoritatea, care nu a știut să se descurce în lumea aceasta așa cum o fac alții, să facă bani, să adune putere, să construiască un imperiu sau să lase o moștenire impresionantă în ochii lumii. Tocmai această prostie m-a dus însă acolo unde cei deștepți nu ajung, la pragul unde se află tronul Tatălui ceresc. Numai fraierii ajung acolo, numai proștii în ochii lumii găsesc drumul, pentru că cei deștepți sunt prea ocupați să fie deștepți, iar cei care acumulează sunt prea împovărați ca să mai poată trece prin poarta îngustă. Cei care nu au nimic și nu sunt nimic în ochii lumii au mâinile goale și inima ușoară, iar cu mâinile goale poți primi binecuvântarea cea mai înaltă a Cerului. De la doi ani, ceva în viața mea a fost diferit. Nu știu de ce eu și nu altcineva, nu știu ce m-a calificat pentru aceste trăiri, așa am venit cu ele. Oamenii ca mine sunt numiți uneori bureți, pentru că nu reacționează, nu se apără și doar metabolizează energiile joase ale celor din jur. Sunt un nimeni, iar acesta pare să fi fost drumul sufletului meu, fără vină și fără merit. De la această vârstă fragedă am văzut lucruri pe care alții nu le vedeau, prezențe pe care adulții nu le percepeau, am simțit emoții și gânduri care nu erau ale mele și am știut lucruri pe care nu aveam de unde să le știu. Copil fiind, credeam că toată lumea vede ce vedeam eu. Abia mai târziu am înțeles că lumea celorlalți se oprește la ceea ce pot atinge și vedea cu ochii fizici. Am trăit experiențe pe care nu le pot explica pe deplin. Am călătorit în locuri care nu apar pe nicio hartă, în dimensiuni care nu sunt făcute din materia cunoscută. Am întâlnit ființe fără trup de carne și oase, prezențe de lumină, dar și entități întunecate care nu m-au speriat, ci m-au învățat ce înseamnă frica și cum poate fi privită direct. Am ieșit din corpul meu fizic și m-am privit din afară, am plutit deasupra trupului întins pe pat, am observat camera din unghiuri imposibile, am traversat pereți și am călătorit în locuri îndepărtate. Am învățat prin experiență directă că nu sunt acest corp, că sunt ceva care poate exista și

fără el. Am văzut trecutul și viitorul prin vedere directă, nu prin interpretări. Am văzut evenimente dinainte de nașterea mea și evenimente care urmau să se întâmple, unele din viața mea, altele din lume, și le-am văzut petrecându-se așa cum le percepusem. Am auzit voci fără sursă vizibilă, gândurile oamenilor, și am simțit prezențe care nu aveau cum să existe conform a tot ce m-a învățat lumea despre ce este real. Când spun că sunt un prost, nu o spun ca pe o formă de autoflagelare, ci ca pe o poziție interioară. Prostia despre care vorbesc nu este lipsa inteligenței, ci lipsa apărării. Este starea în care nu mai ai nimic de dovedit, nimic de câștigat și nimic de pierdut. În această golire se face loc. Omul deștept este plin: plin de strategii, de frici mascate, de planuri și justificări. Fraierul este gol. Iar golul este singurul spațiu în care poate intra Divinul. Omul inteligent are tot ce vrea și funcționează ca un Lucifer pe pământ, iar omul simplu trăiește doar ca suflet, ca un slujitor. Pragul despre care vorbesc nu este un loc, ci o stare a ființei. Este momentul în care nu mai ceri nimic și nu te mai opui la nimic. Tronul Tatălui ceresc nu este un obiect, ci recunoașterea că viața nu greșește niciodată. Doar Egoul, diavolul, Separatorul, este cel care crede că știe mai bine și se revoltă. Prostul nu se revoltă. El cade, și în cădere descoperă că nu există prăpastie. Faptul că aceste trăiri au început atât de devreme nu mă face special. Din contră, m-a lipsit de multe mecanisme de adaptare care îi ajută pe alții să se descurce. A fi burete înseamnă a absorbi fără a riposta, a simți fără a pune etichete, a duce viața fără a învinui. Aceasta nu este o virtute absolută, ci o condiție care te golește de sine. Și tocmai această golire devine o poartă spre Cer. Experiențele din afara corpului nu m-au desprins de lume, ci m-au adus mai aproape de ea. Ele mi-au arătat că trupul este un instrument sacru, nu o limită. Că viața nu se termină la marginea pielii și nici la marginea timpului. Când vezi că poți exista și fără corp, dispare frica fundamentală, iar odată cu ea se dizolvă multe alte frici care ne conduc viața fără să ne dăm seama. Întâlnirile cu entitățile întunecate nu au fost confruntări, ci lecții. Am văzut că frica este singura lor hrană. Când privești frica fără să fugi, fără să o negi și fără să lupți, ea își pierde consistența. Asta m-a învățat că răul nu este o forță egală cu binele, ci o umbră creată de opoziție. Când împotrivirea cade, umbra dispare. Vederea trecutului și a viitorului nu mi-au dat un sentiment de putere, ci de smerenie. Când înțelegi că timpul nu este liniar, dispare iluzia controlului. Viitorul nu este ceva de evitat sau de forțat, ci o curgere care se revelează pe măsura deschiderii tale. A vedea nu înseamnă a schimba, ci a accepta. Tot ce am trăit m-a adus la aceeași concluzie simplă: viața nu cere inteligență, ci disponibilitate. Nu cere virtuți absolute, nici imagini sfinte despre cum ar trebui să fim. Cere doar să nu ne mai opunem. Prostia despre care vorbesc este renunțarea la pretenția de a ști. Iar în această renunțare apare adevărata cunoaștere, nu ca o informație, ci ca o stare de pace în care Absolutul se lasă mereu recunoscut în toate, fără excepție. Amintirea venirii aici: Poate cel mai important lucru, cel care mă face să simt că trebuie să scriu această carte, este că îmi amintesc tot. Îmi amintesc întreaga venire a sufletului în viață, etapele acestei veniri, nu vag și

nu ca un vis, ci cu o claritate care m-a însoțit mereu. Îmi amintesc de unde am venit, călătoria, intrarea în această formă fizică și felul în care este organizată lumea de dincolo. Această cunoaștere nu vine din cărți și nici din învățături primite de la alții, ci dintr-o experiență directă, din amintirea vie a ceea ce am trăit înainte de a ajunge aici, în această viață pământească. Știu cât de incredibil sună și știu că mintea caută explicații, dar nu am dovezi materiale, în afară de câțiva martori. Am doar mărturia mea și certitudinea interioară că ceea ce îmi amintesc este real. Nu caut faimă, nu caut bani și nu caut adepți. Scriu pentru că simt că este datoria mea, pentru că ceea ce mi s-a arătat nu îmi aparține doar mie și pentru că există oameni care au nevoie să audă acest mesaj. Și mai vreau să se știe că după ce plecăm de aici este o altă viață și că sufletul nu moare niciodată. Și această înțelegere contează. Motivul pentru care împărtășesc aceste experiențe este unul singur: viața continuă și nu se termină aici. Aceasta este esența. Conștiința, sufletul, esența a ceea ce suntem nu se opresc odată cu moartea corpului. Moartea nu este un sfârșit, ci o trecere. Iar pentru că acest lucru este adevărat, atunci contează enorm cum trăim această viață. Nu în sensul perfecțiunii sau al lipsei de greșeli, ci în sensul alegerilor pe care le facem, al felului în care ne tratăm unii pe alții și a ceea ce cultivăm în noi. Totul se înregistrează: gândurile, cuvintele și faptele nu dispar, ci devin țesătura sufletului care continuă dincolo. Dacă ați ști cu adevărat că viața continuă și că iubirea pe care o dăruți sau o refuzați vă definește, ați mai trăi la fel? Lumea de dincolo nu este un loc îndepărtat, ci este aici, suprapusă cumva peste lumea vizibilă sau mai bine spus: în interiorul ei. Ea este organizată și structurată, cu niveluri diferite pentru suflete diferite, în funcție de ceea ce au cultivat și de cât de aproape sunt de Sursă. Am văzut aceste niveluri, am călătorit prin unele dintre ele și am văzut lumina cerurilor și întunericul iadurilor, nu ca pedepse sau ca o răsplată impusă din afară, ci ca stări interioare ale sufletului care își găsesc corespondentul firesc. Nu spun acestea pentru a speria, ci pentru a trezi, pentru a arăta că alegerile noastre contează și că trăim într-un univers viu, în care ceea ce semănăm se întoarce, nu ca o sancțiune, ci ca o lege naturală. Amintirea venirii aici nu este o informație, ci o responsabilitate. A ști de unde vii și a-ți aminti drumul sufletului nu te face mai important, ci mai atent. Nu poți trăi la întâmplare când știi că nimic nu se pierde. Această amintire m-a însoțit toată viața ca un fundal tăcut, ca o certitudine care nu cere confirmare. Nu am simțit niciodată nevoia să demonstrez ceva, pentru că adevărul trăit nu are nevoie de dovezi exterioare ca să existe. Când spun că viața continuă, nu vorbesc despre o speranță, ci despre o realitate. Moartea, așa cum am văzut-o, este o schimbare de stare, nu o anulare. Corpul cade, dar ceea ce a fost viu în el nu dispăre. Conștiința nu este produsul creierului, ci doar se exprimă prin el. Iar când instrumentul se închide, expresia continuă în alt registru. Asta schimbă totul. Pentru că dacă viața nu se termină, atunci nu mai poți trăi ca și cum nimic nu ar conta. Contează însă nu în sens moralist, nu ca o listă de reguli sau virtuți absolute. Contează în sens organic. Ceea ce gândești, ceea ce simți, ceea ce faci modelează sufletul, așa cum apa modelează piatra.

Nu există judecător exterior care să pedepsească sau să răsplătească. Există doar continuitate. Sufletul duce cu el ceea ce a devenit. Iubirea primită și oferită îl lărgeste. Ura, frica și încrâncenarea îl strâng. Aceste stări nu rămân aici, ci își caută rezonanța dincolo. Lumea de dincolo, așa cum am cunoscut-o, nu este separată de aceasta. Este prezentă acum, susținând-o, pătrunzând-o. Diferența este de frecvență, nu de distanță. Când ochii interiori se deschid, nu pleci nicăieri, ci vezi ceea ce a fost mereu acolo. Nivelurile despre care vorbesc nu sunt etaje ale unui cer fizic, ci stări ale conștiinței. Fiecare suflet ajunge acolo unde se potrivește, nu pentru că este trimis, ci pentru că acolo poate respira, acolo merită. Cerurile și iadurile nu sunt neapărat locuri de pedeapsă sau răsplată, ci oglinzi. Este o exigență în lumea de dincolo, o meritologie. Este important ce faci tu aici pe pământ. *În lumină ajunge cel care a învățat să iubească, adică să nu împartă în bine și rău și să nu absolutizeze o parte, că asta înseamnă iubire. În întuneric ajunge cel care s-a închis în sine ridicând o parte la nivel de întreg.* Nu pentru că cineva îl condamnă, ci pentru că aceasta este singura stare pe care o poate susține. Această înțelegere elimină frica și aduce responsabilitatea. Nu mai trăiești ca să eviți pedeapsa, ci ca să nu te mai miști. Nu scriu aceste lucruri pentru a crea teamă sau pentru a impune o nouă imagine sfântă despre viață și moarte. Le scriu pentru a aminti. Pentru a spune că universul nu este indiferent, că viața are sens dincolo de aparențe și că fiecare clipă contează nu pentru că este evaluată, ci pentru că este vie. Dacă există un îndemn în tot ce spun, acesta este simplu: trăiți ca și cum viața continuă, pentru că așa este. Iar când trăiești din acest loc, fără frică și fără opoziție, iubirea nu mai devine o poruncă, ci o consecință firească a adevărului recunoscut.

Ce nu sunt eu. Înainte de a merge mai departe, vreau să spun limpede ce nu sunt. Nu sunt deosebit, nu sunt mai bun, mai curat sau mai aproape de perfecțiune decât voi. Sunt un om cu slăbiciuni, un om care încă se întâlnește cu orgoliul, cu frica și cu toate părțile negre care locuiesc în sufletul omenesc. Nu sunt un Învățător care vă oferă tehnici secrete de iluminare. Nu am tehnici. Tot ce am sunt experiențele mele, care au venit singure, fără să le caut, și înțelegerea care s-a născut din ele. Nu vă pot da o metodă garantată pentru a trăi ce am trăit eu, pentru că nici eu nu știu de ce aceste lucruri mi s-au întâmplat. Au venit ca daruri nemeritate, pe care nu le înțeleg pe deplin. Nu sunt un conducător religios și nu vreau adepți. Nu intenționez să întemeiez o mișcare, o organizație sau o biserică. Vreau doar să spun ce am văzut și să vă las liberi să faceți ce vreți cu această mărturie. Nu sunt nebun, deși știu că multe dintre cele relatate pot suna astfel pentru mintea rațională. Am funcționat normal în societate, am avut o viață obișnuită și am scris paisprezece cărți. Nu confund imaginația cu realitatea, dar știu că nu pot dovedi nimic din toate acestea. Tot ce pot face este să vă las să mă judecați după roadele cuvintelor mele, nu după prejudecățile despre ce este posibil și ce nu. Nu sunt un om deștept care a descoperit adevăruri prin puterea intelectului. Sunt, așa cum am spus, un prost și un fraier. Ceea ce am văzut nu am văzut pentru că aș fi știut unde să caut, ci

pentru că mi s-a arătat, de o putere mai mare decât mine, pentru motive pe care nu le cunosc. În această carte vă voi povesti tot ce îmi amintesc și tot ce am trăit. Vă voi duce în călătoriile mele prin dimensiunile invizibile, vă voi vorbi despre ieșirile din corp, despre întâlnirile cu Prezența Divină, despre îngerii care m-au însoțit și m-au protejat, despre întâlnirile cu întunericul și despre ce am învățat din ele. Vă voi povesti despre previziuni, despre fenomene considerate imposibile și despre înțelegerile care s-au născut din toate acestea. Nu ca teorii, ci ca adevăruri trăite. Simt nevoia să spun clar ce nu sunt pentru că Egoul, dracul, Încrâncenatul, are o tendință subtilă de a transforma orice mărturie într-o imagine sfântă. Omul vrea repede un model, un salvator, o figură pe care să o ridice mai sus. Iar eu nu sunt și nu vreau să devin așa ceva. Tot ce am trăit m-a învățat exact opusul: că *ridicarea a ceva sau a cuiva deasupra altora este începutul separării*. Faptul că nu am tehnici este esențial. Tehnicile dau iluzia controlului. Îți spun că, dacă faci asta sau asta, vei ajunge undeva. Dar ceea ce mi s-a arătat mie nu a venit prin efort, ci prin abandon. Nu prin acumulare, ci prin golire. Nu prin merit, ci prin lipsa oricărei pretenții. Asta este poate cea mai greu de acceptat lecție pentru mintea omenească: adevărul nu se obține, se primește. Iar ceea ce se primește nu poate fi replicat prin rețetă. Nu vreau adepți pentru că adevărul nu are nevoie de mulțimi. Când apare o mișcare, apare imediat și ierarhia, și regula, și imaginea ideală, și excluderea. Am văzut prea clar ce face religia atunci când se transformă în instituție: *ridică un ideal sfânt și zdrobește viața de sub el*. Eu nu vreau să adaug încă o formă de povară peste oameni. Când spun că nu sunt nebun, nu încerc să mă apăr. Știu că rațiunea are limitele ei și că, dincolo de ele, totul pare o nebunie. Dar adevărul nu are nevoie să fie validat de consens. El se recunoaște după efectul interior. De aceea spun: judecați-mă după roade. Dacă din cuvintele mele se naște mai multă libertate, mai multă pace, mai multă blândețe, atunci poate că nu sunt atât de rătăcit pe cât se pare. Faptul că mă numesc prost și fraier nu este o figură de stil. Este o poziție existențială. Prostul nu știe, nu se bazează pe mintea lui, nu se apără cu argumente. Fraierul nu negociază cu viața. Și tocmai această lipsă de apărare creează spațiul în care Absolutul poate lucra. Cel care se crede deștept este plin de sine. Cel gol poate fi umplut. Tot ce veți găsi în această carte nu este menit să impresioneze, ci să dezvăluie. Lumina și întunericul, îngerii și demonii, cerurile și iadurile nu sunt povești, ci oglinzi ale stărilor interioare. Întâlnirile cu Prezența Divină nu m-au făcut mai bun, ci mai mic. Mai tăcut. Mai atent. Iar întâlnirile cu întunericul nu m-au speriat, ci m-a învățat că *răul trăiește doar din reacția noastră*. Înțelegerile la care am ajuns nu sunt doctrine. Sunt observații simple: *că viața nu greșește, că mai binele este cel mai mare idol, că iubirea nu poate fi impusă și că adevărul nu cere sacrificiu, ci sinceritate*. Dacă aceste cuvinte vor face ca măcar un om să renunțe la lupta cu sine și cu viața, atunci ele și-au împlinit rostul. Nu pentru că am spus ceva important, ci pentru că viața însăși a fost, pentru o clipă, recunoscută așa cum este. O promisiune și o rugămintă: Vă fac o promisiune simplă: tot ce voi spune în aceste pagini este ceea ce am

IBRIS | we know books

trăit, ceea ce am văzut și ceea ce am înțeles, cu adevărat. Pot greși în interpretare, pot uita fără să vreau unele detalii, pot vedea parțial acolo unde realitatea este întreagă, dar nu voi inventa experiențe și nu voi pretinde cunoștințe pe care nu le am. Singura mea rugămintă este să nu mă judecați înainte de a mă asculta. Știu că multe lucruri vor suna ciudat sau incredibil și că mintea va dori să eticheteze imediat. Este firesc. Vă rog doar să citiți până la capăt înainte de a decide și să ascultați cu adevărat înainte de a judeca. În încheierea acestei introduceri, vă invit să porniți cu mine în această călătorie. Nu știu unde vă va duce. Fiecare va lua din aceste pagini exact ce are nevoie, iar pentru unii poate că nu va rămâne nimic. Și este în regulă. Nu toate cărțile sunt pentru toți oamenii. Dar simt că, dacă ați ajuns până aici, nu este întâmplător. Poate există în voi o sete pe care aceste cuvinte o pot atinge. Experiențele sunt doar o parte din ceea ce veți găsi aici. Cealaltă parte, poate cea mai importantă, sunt înțelegerile care au izvorât din ele. Pentru că nu ar avea rost să spun ce am văzut fără să spun și ce am înțeles. Aceste înțelegeri se pot așeza în câteva principii simple, dar cu implicații adânci. Primul principiu: REALTATEA ESTE MULT MAI VASTĂ DECÂT PERCEPȚIA OBIȘNUITĂ. Ceea ce vedeți, auziți și atingeți este real, dar nu este tot ce este real. Există dimensiuni ale existenței care rămân invizibile nu pentru că ar fi interzise, ci pentru că organele de percepție necesare nu sunt active. Lumea nevăzută este la fel de reală ca cea văzută și stă la baza ei. Al doilea principiu: NU SUNTEȚI CORPUL VOSTRU. Sunteți mult mai mult decât această formă fizică. Sunteți conștiință, suflet, spirit. Această esență nu se naște odată cu trupul și nu moare odată cu el. Ea este o scânteie din focul divin, veșnică. Al treilea principiu: TOTUL ESTE DUMNEZEU. Nu există nimic în afara Divinului. El se manifestă prin toate și în toate, iar distincțiile dintre bine și rău, sfânt și profan sunt instrumente ale minții, nu realități ultime. În esență, există o singură Conștiință și o singură Iubire care ia forme nenumărate fără a înceta să fie Una. Promisiunea pe care o fac nu este una morală, ci una de sinceritate. Nu pot garanta perfecțiunea relatării, dar pot garanta lipsa intenției de a înșela. Adevărul trăit nu este niciodată complet traductibil în cuvinte. Cuvintele sunt aproximări, umbre ale unei realități care este vie. De aceea spun că pot greși în interpretare. Mintea traduce, filtrează, reduce. Dar experiența rămâne mai mare decât orice descriere. A recunoaște această limită este deja un act de onestitate. Rugămintea de a nu judeca înainte de a asculta este, de fapt, o invitație la suspendarea egoului, a judecătorului interior. Diavolul, Separatorul, lucrează prin grabă: prin verdict rapid, prin etichetă, prin închiderea sensului înainte ca acesta să se arate, prin trântit și bufnit. Când judeci înainte de a asculta, nu mai ascuți. Când ascuți cu adevărat, ceva din tine se liniștește și apare un spațiu în care adevărul se poate recunoaște singur, fără constrângere. Faptul că nu știu unde vă va duce această carte este esențial. Adevărul nu conduce pe toți în același loc. El atinge exact punctul de care fiecare are nevoie. Unii vor găsi răspunsuri, alții vor găsi întrebări noi. Unii vor găsi alinare, alții vor găsi neliniște. Toate sunt valide. Viața nu lucrează după un plan uni-

form, ci după o inteligență vie care știe ce are nevoie fiecare suflet. Principiile pe care le formulez nu sunt doctrine. Sunt constatări. Primul, că *realitatea este mai vastă decât percepția obișnuită*, sparge iluzia autosuficienței. Minte crede că ceea ce vede este tot. Dar aceasta este o credință săracă. Lumea nevăzută nu este un adaos mistic, ci fundamentul. A nega acest lucru înseamnă a trăi într-o casă fără să recunoști fundația. Al doilea principiu: faptul că *nu suntem corpul*, eliberează frica fundamentală. Când te identifici exclusiv cu trupul, moartea devine o amenințare absolută. Când recunoști că *ești conștiință care folosește un trup*, moartea își pierde caracterul de catastrofă. Nu devine ceva dorit, ci ceva integrat. Viața capătă profunzime, nu superficialitate. Al treilea principiu: că *totul este Dumnezeu*, este cel mai greu de acceptat pentru ego. Pentru că dizolvă ierarhiile, imaginile sfinte, separările confortabile. *Dacă totul este expresia Absolutului, atunci nu mai există un „afară” pe care să-l condamni*. Lumina și întunericul nu mai sunt dușmani, ci manifestări diferite ale aceleiași Vieți. Asta nu justifică violența sau răul, ci le dezvăluie rădăcina: separarea de întreg. Aceste principii nu cer credință, ci verificare interioară. Nu spun „crede-mă”, ci „privește”. Privește în tine, în viața ta, în felul în care reacționezi, în felul în care iubești sau te închizi. Dacă ceva din aceste cuvinte rezonază, nu este pentru că eu am spus-o, ci pentru că adevărul recunoaște adevărul. Iar dacă nu rezonază, este la fel de în regulă. Adevărul nu se impune. Dacă există o invitație reală în tot acest început, ea este aceasta: rămâi deschis. Nu te grăbi să închizi. Lasă misterul să existe fără să-l reduci. Viața este mai mare decât mintea care o măsoară. Iar atunci când accepți acest lucru, fără luptă și fără pretenții, începe adevărata călătorie - nu în alte lumi, ci în profunzimea a ceea ce este deja aici. Al patrulea principiu: **PUTEREA VINĂ PRIN NEPUTINȚĂ**, prin a nu vrea fericirile materiale ale acestei lumi. Acesta este paradoxul central al vieții spirituale. *Tot ce ne-a învățat lumea despre putere este invers. Total pe dos. Nu prin forță devenim puternici, ci prin predare. Nu prin control, ci prin abandon. Nu prin a ne mări, ci prin a ne micșora. Cu cât mă fac mai mic, cu atât se creează mai mult spațiu în mine pentru ca Divinul să lucreze. Cu cât renunț mai mult la controlul meu, cu atât sunt purtat de o mână mai înțeleaptă decât a mea*. Acest principiu a fost, pentru mine, cel mai ușor de trăit și cel mai eliberator. Minte a fost educată să creadă că puterea înseamnă capacitatea de a impune, de a decide, de a controla direcția vieții. De mic am fost învățat să fim puternici, să nu cedăm, să ne afirmăm, să nu ne lăsăm călcați în picioare. Dar tot ce am trăit mi-a arătat că această formă de putere este, de fapt, o slăbiciune mascată. Este frica de a pierde controlul, frica de a fi vulnerabil, frica de a nu conta. Frica de a fi un nimeni, tu să nu contezi și să nu însemni nimic. Neputința despre care vorbesc nu este o resemnare și nici pasivitate. Nu este abandonarea vieții, ci abandonarea luptei cu viața. Este momentul în care *încetez să mai trag de realitate ca să se potrivească imaginii mele sfinte despre cum ar trebui să fie. Este momentul în care recunosc că nu știu, că nu pot și că nu trebuie să pot*. În această recunoaștere, egoul, diavolul, Încrâncenatul, Sarsailă, Ucigă-i Toaca, rămâ-

ne fără argumente. Pentru că el trăiește din iluzia controlului. Când mă micșorez, nu devin mai puțin. Devin mai adevărat. Micșorarea nu este umilire, ci dezbrăcare. Dau jos armura, rolurile, justificările. Renunț la nevoia de a fi cineva. Și exact atunci începe să se manifeste o putere care nu este a mea. O putere care nu forțează, nu grăbește, nu rupe. O putere care știe când să înainteze și când să se oprească. O putere care nu are nevoie să se afirme. Am observat de nenumărate ori că, atunci când încerc să controlez sau să forțez, viața se opune. Apar blocaje, rezistență, suferință. Când mă predau, nu în sens religios sau teatral, ci interior, real, lucrurile se așază singure. Nu neapărat așa cum aș fi vrut, dar întotdeauna așa cum a fost viu pentru suflet. Predarea nu înseamnă că totul devine ușor, ci că încetez să mai transform durerea în suferință prin opoziție. Neputința adevărată este recunoașterea limitelor mele. Iar limitele nu sunt un defect, ci o poartă. Prin ele intră Absolutul. Atâta timp cât cred că eu pot, că eu știu, că eu conduc, nu mai este loc pentru nimic altceva. Sunt plin de mine. Când spun „nu pot”, se face loc. Când spun „nu știu”, se face liniște. Și în această liniște apare ghidarea divină. Această mână mai înțeleaptă nu este ceva exterior mie. Nu este un Dumnezeu separat care intervine din afară. Este însăși viața, Pronia Cerească, Sursa Vieții, care curge prin mine atunci când nu o mai blochez cu voința mea rigidă. Când încetez să mă opun, nu devin o victimă, ci un canal. Nu pierd direcția, ci o primesc. Paradoxul este că adevărata putere nu se simte ca putere. Se simte ca o pace. Ca o lipsă de urgență. Ca o încredere fără obiect. Nu mai am nevoie să demonstrez nimic nimănui. Nu mai am nevoie să câștig. Nu mai am nevoie să am dreptate. Și tocmai în această lipsă de nevoie, viața începe să curgă liber. Acest principiu schimbă totul: relațiile, deciziile, modul în care trăiesc eșecul și succesul. Când ceva nu merge, nu mai caut imediat să repar, să forțez, să înving. Mă opresc. Ascult. Mă micșorez. Și de multe ori, soluția apare singură, fără efort, dintr-un loc mai adânc decât gândirea mea. Puterea prin neputință nu este o idee frumoasă, ci o practică dureroasă pentru ego și vindecătoare pentru suflet. Este moartea celui care vrea să controleze și nașterea celui care are încredere. Iar această încredere nu este o credință oarbă, ci rezultatul direct al experienței: de fiecare dată când m-am lăsat, am fost purtat. De fiecare dată când am renunțat, am primit. Nu ceea ce voiam, ci ceea ce aveam nevoie. Și aceasta este, pentru mine, adevărata putere. Al cincilea principiu: FRICA ESTE SINGURUL OBSTACOL REAL. Toate celelalte obstacole sunt derivate din frică, care este o formă de idolatrie. Frica mă ține prizonier, mă blochează și mă împiedică să văd și să fiu ceea ce sunt cu adevărat. Ea se bazează pe credința că pot pierde ceva ideal și sfânt, că pot fi rănit iremediabil, că există ceva care îmi poate amenința existența. Dar în clipa în care înțeleg că esența mea este nemuritoare, că nimic real nu poate fi pierdut și că Divinul mă ține în palmă în fiecare clipă, frica își pierde obiectul și se dizolvă. Al șaselea principiu: IUBIREA ESTE SUBSTANȚA DIN CARE TOTUL ESTE FĂCUT. Nu iubirea ca emoție sau sentiment, ci Iubirea ca realitate fundamentală. Universul nu este făcut din materie, ci din Iubire. Viața nu este susținută de